

Dag Lies, ik schrijf nu maar niet meer over andere dingen, en er is ook niets nieuws. Dag, een zoen van Hans. Groet vader en moeder ook hartelijk van me."

Lize keek op en zag haar moeder voor het raam staan. Haar zoo te zien, heel rustig, gelaten afwachtend, gaf haar een rilling van medelijden en verdriet, om die lieve, trouwe moeder, die ze zoo vreemd had gelaten aan zich. Ze voelde plotseling dat moeder ook haar leven zou hebben kunnen veranderen, zooals Hans het nu deed, als ze moeder maar gezegd had, één enkel schuchter woord.

„U moet de hartelijke groeten hebben,"

zei ze; „straks zal ik wel meer vertellen, zoodra ik beneden ben."

„Goed kind." Langzaam draaide ze zich om en ging stilletjes de deur uit; haar voetstappen kraakten niet en ze raakte aan niets in 't voorbijgaan.

Lize schoof het raam op en knielde bij de vensterbank. Er viel, onhoorbaar, een lichte regen, die de fijnste lentebaadjes niet deerde, maar groeien en glanzen deed.

Ze strekte haar armen buiten het raam, in de vochte, koele lentelucht.

En ze wist dat er altijd, iederen dag weer, nieuwe wonderen gebeurden.

□ S P E L. □

DOOR

MARIE DE ROVANNO.

De man met de bruine baard was uitgegaan, hoewel hij wist, dat het meisje er was, en op hem wachtte.

Prettig liep hij door den regen en haastte zich niet. Hij lachte in zichzelf en dacht: Ze zit daar en wacht op mij. Ik wéét, dat ze op mij wacht, al heeft ze om haar komst ook een heel andere reden voorgewend. Ze is gekomen alléén om mij, en ze doet, alsof ik bijzaak voor haar ben, ja ze doet, alsof het haar geheel onverschillig ware, of ze me zien zal al dan niet. Onachtzaam heeft ze over me gesproken, onachtzaam heeft ze me een inlichting laten vragen door een derde, heel zakelijk en doodsch. Maar dát juist heeft haar verraden, die inlichting had kunnen wachten tot ze me zelf sprak, een volgende keer. Ze verdiende dat ik haar koude, zakelijke vraag beantwoordde met een koud, zakelijk antwoord, met eenvoudig de inlichting te geven die ze vraagt. Maar 'k heb haar boodschapper weggestuurd, en gezegd: ik zou wel schrijven, 'k moest uit nu.

En nu zit ze daar en wacht, en wacht, of ik niet tòch zelf kom. Misschien wéét ze 't, dat ik al uitgegaan ben; 't zal haar

pijn doen, dat ik niet even, éven binnen ben gegaan, om haar 'n hand te drukken. En nòg zal ze hopen, dat ik terug zal zijn, vóór zij weg is, en dan tòch nog even binnen zal komen en haar begroeten. Ze zal op me wachten, zoo lang ze kan, ze heeft tot vier uur tijd; geen minuut eerder zal ze weggaan, ze zal haar kans tot het laatste uitspelen. Ze zal er nog zijn, als ik straks terug kom, laat, láát.... éven voor vieren maar. Ze zal er nog zijn. Haar gezicht zal in strakke beleefdheid staan bij 't begroeten. Haar handdruk zal kort en vluchtig zijn. Maar ik zal haar nerveuse vingers in mijn hand voelen trillen; en haar onrustige oogen zullen onverschillig langs de mijne heen kijken. Ze zal er nog zijn, maar ze zal haast voorwenden en spoedig heengaan, want ze zal willen, dat ik spijt voel over de kortheid van onze ontmoeting. Ze zal me willen straffen, dat ik niet eerder binnengekomen ben. En met verholten leedvermaak zal ze zeggen, dat ze héusch niet langer kan blijven, dat ze werkelijk weg mòet. En ze zal er beleefd bijvoegen, maar met verborgen intentie voor mij: „Een volgende keer wat langer, hoop ik". Dat zal bij mij 't idee moeten wekken, dat ik dom heb gedaan, door zoo laat te komen, dat ik een volgende keer eerder naar binnen moet gaan, wil ik van haar gezelschap genieten.

'k Zal haar zelf uitgeleide doen tot de deur en wat koelbeleefde zinnen zeggen over mijn spijt om de kortheid van onze ontmoeting. Koele, beleefde zinnen, waarin ze niets anders dan vormelijke beleefdheid zal kunnen onderscheiden, zoodat ze dan tòch weer niet weet, wat ze van me denken moet. — Zoo zal ik de laatste slag houden, en zij zal verward heengaan en niet meer begrijpen de triumphantelijke gewisheid van haar leedvermaak even te voren. Ik zal de laatste slag houden. En zij zal gauw weerkomen, want ze zal 't niet opgeven. —

De man met de bruine baard liep prettig door den regen, z'n handen in z'n zakken, en lachte, lachte....

.....

Een uur had het meisje al gewacht, meer dan een uur, en nog zat ze daar en wachtte.

„Hij zal komen, dacht ze, hij zal zeker komen, want hij wéét dat ik hier ben, nu ik hem die boodschap heb laten overbrengen. Misschien vermoedt hij het, dat ik om hém gekomen ben, alléén om hém — maar wéten kan hij het niet. Vooral niet, nu ik hem die zakelijke inlichting heb laten vragen, heb laten vragen, door een derde.

't Zal hem even schrammen, dat ik niet naar hemzelf gevraagd heb, dat ik niet persoonlijk om inlichtingen bij hem gekomen ben, zooals de vorige keer. Natuurlijk voelt hij zich daardoor voorbijgegaan. Hij zal 't zichzelf niet willen bekennen, maar 't prikt hem tòch. Want bijna dadelijk daarna is hij uitgegaan, heeft geen antwoord mee teruggegeven, dan dat hij wel schrijven zou, nu uit moest. Maar zijn uitgaan is alleen, om mij te doen voelen, dat ik hem wel zeer onverschillig ben, zóó onverschillig, dat hij niet eens de moeite neemt, even binnen te komen en mij te begroeten, en dat er voor hem veel gewichtiger zaken bestaan, dan mijn persoontje, die gewichtige zaken, waarvoor hij uit mòèst.

Oh la là, ik doorzie ze, die gewichtige zaken van jou, meneer! Ga jij je gang maar, ga maar uit, blijf maar lang weg —

ik weet, dat je tòch vóór vieren terug zult zijn, omdat je weet, dat ik maar tot uiterlijk vier uur blijven kan.

Je zult wel láát terugkomen, om je eer te redden; natuurlijk, héél laat zelfs, dat durf je er wel op aan te laten komen, want je weet wel, dat ik blijven zal tot het laatste oogenblik — maar vóór vieren ben je toch weer terug, vóór vieren ben je hier binnen geweest, en hebt m'n hand gedrukt.

Je zult wel erg vormelijk en beleefd doen, want ik mag vooràl niet vermoeden, dat je voor mij bent binnengekomen. En ik zal ook heel erg vormelijk tegen jou doen — wat dacht je, dat ik je misschien om je hals zou vliegen! — Dat zal de straf zijn voor je late komen. Ik zal heel erg vormelijk tegen jou doen, en ik weet bijna zeker, dat je je dàn op de een of andere manier verraden zult. O, onmerkbaar voor je zelf. Maar ik zal 't wel zien. Ik zal 't wel zien aan je vingers, als die over je baard streelen. Ik zal 't wel zien, als je achteloos over je oogen strijkt. Ik zal het tē korte, tē beleefde in je stem wel hooren op een verraderlijk oogenblik. —

Of juist als ik jou hoor aankomen, ga ik opstaan om heen te gaan, zelfs al is het nog vóór vieren, en ik zeg vriendelijk tegen je, dat ik geen tijd meer heb, dat ik noodzakelijk weg moet, maar hoop, je een volgende keer wat langer te treffen. Vriendelijk beleefd zal ik dat zeggen, meer niet. Jij zult dan je excuses moeten maken, en je spijt uitdrukken. Dáár ontkom je niet aan. Ik zal heel welwillend tegenover je blijven, vriendelijk-welwillend. Zoo zal ons afscheid zijn.

.....

Zoo dacht het meisje, in 'n beetje spijtig leedvermaak, en de tijd ging voorbij, steeds verder.

En de man met de bruine baard kwam nog steeds niet.

Zij wachtte maar.

Het moest al bij vieren zijn toch, dacht ze. Ze werd nerveus, vroeg zich af:

Zou hij dan tóch niet komen? werkelijk heelemaal wegblijven? maar dan, dan.... dan was hij tegenover haar toch veel onverschilliger dan ze dacht, dan ze gehoopt had. Ze werd boos op zichzelf, schold op haar verbeeldingen, die haar zijn vriendelijke beleefdheid voor méér hadden doen aanzien. En zijzelf, och, eigenlijk schroefde ze zichzelf op in haar gevoelens tegenover hem, — ze mocht hem wel, dat was alles, ze vond het prettig met hem te praten, en hij had aardige manieren. Maar dat was toch geen reden, om zich te gaan verbeelden.... dom wicht, dat ze was.... ze leek wel een bakvisch.

Ze wond zich op, meer en meer, tegen hem, tegen zichzelf, tranen brandden achter haar oogen....

Een klok sloeg vier.

— Dus niét gekomen, dus tóch niet.... Ze vloog overeind, greep in haast hoed en mantel, en holde weg.

In de gang zag ze de groote Friesche klok, die tien voor vier wees.

Even aarzelde ze.

Ja maar, die kon immers achter zijn, ze wist niet, ze had geen horloge. Nou ja, de eene achter, of de andere voor, haar een zorg, per slot van rekening! zij ging weg, ze leek wel gek, te wachten op een, die met opzet uitging als zij er was, stapelgek leek ze, stapelgek....

Zoo holde ze de voordeur uit.

Op straat matigde ze haar loopen, dwong ze zich tot kalmte....

Even voor de hoek van de gracht kwam ze hem tegen.

Hij liep peinzend, of deed maar zoo.

Eerst toen hij haar al half op zij was, keek hij haar aan, en groette, als gewekt uit overdenkingen.

't Nokte nog steeds in haar. Ze forceerde zich tot gewoon-beleefd terug-groeten, en stapte haastig door.

Ze was toch nieuwsgierig nu, of 't vier uur zou zijn, of niet. Een paar straten

verder zag ze een toren: vijf voor vier! Het juichte in haar op!

Vijf voor vier! Hij had dus tóch thuis willen zijn vóór vieren, en haar ontmoeten!

Alles leefde weer in haar, al haar straks neergeslagen blijdschap en verwachting.

Hij had vóór vieren thuis willen zijn — hij had thuis willen zijn, om háár te ontmoeten! 't was nu alles goed weer, alles goed.... Ze had het toch ook immers wel geweten, zoo heel zeker geweten, dat hij er vóór vieren zijn zou....

De man met de bruine baard was opgeschrikt, toen hij haar in de verte zag.

Hij wist het toch zeker, toch heel zeker, het wàs nog geen vier uur, nog wel tien minuten er voor.

Ze had dus niet op hem gewacht. Ze was weggegaan, had een volle tien minuten kans om hem te ontmoeten, laten verlopen.

Al zijn vroolijke overmoed zonk van hem weg.

Dus toch misschien, wie weet.... wàs ze wel voor hem alleen gekomen? was ze misschien heelemaal niet eens voor hem gekomen? en was haar zakelijke boodschap dan heusch alleen maar die onverschillige vraag om inlichtingen geweest?...?

Alles wankelde in hem, het schemerde hem àl door elkaar, hij wist niet meer.... twijfelde, twijfelde.... tot schreiens toe.... — Of, schoot opeens door hem heen, heeft ze 't met opzet gedaan? was 't berekening? òm hem de twijfel te doen voelen, die hij nu leed, die hem van binnen schudde en pijnde....

Was ook dít spel?

Hij moest 't erkennen.... dàn was hij overwonnen. Dàn was de laatste slag aan háár geweest — en goèd.

Zij, toen ze thuis kwam, ging voor haar schrijftafel zitten, en schreef dit verhaaltje neer.

En ze besloot het hem eens te laten lezen, bij gelegenheid. Bij gelegenheid....